

145 ani de la proclamarea Independenței României

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin Meșinca
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Chio.
Editura Tipo MC, Oradea - 2020

Cartea Mea e și a Ta!

ISSN 2734-6889

ISSN-L 2734 -688

SCRISUL, UN DESTIN ÎMPLINIT

Ovidiu V. ȚUȚUIANU

Deși sunt născut în timpul războiului, am avut parte de o familie unită, cu posibilități materiale medii, părinții făcând totuși sacrificii pentru ca atât eu, cât și sora mea, Cătălina - cu 5 ani mai mică - să creștem sănătoși și să avem o educație care să ne asigure un viitor cu stabilitate morală și materială.

Copilăria s-a derulat în orașul Pucioasa, o mică localitate balneoclimaterică, situată pe cursul superior al râului Ialomița la cca 106 km de București. În anii '50, Pucioasa era sediul raionului cu același nume, în cadrul regiunii Ploiești. Încă înainte de a începe școala, ambii părinți mi-au stimulat interesul lecturii iar în primele patru clase am avut învățătoare „sufletiste” pentru care cititul și scrisul erau cerințe primordiale. Captivat de poveștile spuse de mama, de cărțile cu poze pe care mi le cumpăra tata și apoi de îndrumările învățătoarelor și profesoarelor am devenit curând unul dintre cititorii „frunțași” ai modestei biblioteci „raionale”.

Prin 1953, fiind elev în clasa V-a B la „Școala de 10 ani” din orașul Pucioasa, într-o zi senină de primăvară, profesorul nostru de geografie Petre Onicescu (poreclit de elevi „Tuciu”, pentru că avea un ten foarte închis la culoare) intră în clasă, împreună cu un domn venerabil, ușor gârbovit de povara vârstei, pe care îl prezintă simplu: scriitorul Radu Cosmin. Instantaneu, ochii tuturor copiilor s-au îndreptat către bărbatul care prin îmbrăcăminte și înfățișare degaja un aer de civilizație și prestanță. Iar când a început să ne vorbească, mai ales despre frumusețile țării dar și despre ale altor locuri din străinătate pe care le colindase, ochii săi verzi, inteligenți și pătrunzători, s-au umplut de lumină și căldură, pe care noi, micii săi ascultători le simțeam fizic cum ne pătrund prin toți porii!

Desigur prezența sa în micul oraș era cunoscută mai ales adulților dar puțini știau împrejurările în care scriitorul cu nume sonor în mintea mea (studiam pianul și vioara de câțiva ani) ajunsese să-și petreacă bătrânețile în modesta localitate care avea totuși rangul de reședință de „raion”! Cred că tata (inginer silvic care trecuse de la conducerea Ocolului silvic la cea a Școlii Medii Tehnice Silvice din localitate) cunoștea câte ceva din biografia scriitorului (profesor și inspector școlar de mare valoare dar și scriitor premiat care fusese mutat de la Ploiești cu domiciliu forțat la Pucioasa!?) însă fusese avertizat ca să evite întâlniri și discuții cu persoane pe care „raionul de partid” (Partidul Muncitoresc Român), le avea sub strictă supraveghere. E trist pentru bietul și răbdătorul nostru popor că la acea vreme se afla la cheremul regimului tributar unei doctrine aduse cu forța din afara României iar în zilele noastre suferim aproape la fel ca urmare a unei alte doctrine „moderne” imaginate de minți diabolice similare!

145 ani de la proclamarea Independenței României

2

La sfârșitul scurtei expunerii, scriitorul Radu Cosmin - pseudonimul lui Nicolae Tănăsescu (1879-1959) - a întrebat clasa: „Cine este cel mai bun elev de la voi?” În așteptarea răspunsului a scos dintr-o servietă voluminoasă mai multe cărți din populara colecție „Biblioteca pentru toți”, pregătind stiloul pentru a scrie un autograf frunțașului clasei. După ce clasa s-a „exprimat”, m-a chemat la dânsul, la catedră unde stătea alături de profesorul Onicescu și m-a felicitat. Apoi, m-a întrebat:

- Ce materii școlare îți plac mai mult și ce meserie o să-ți alegi când vei fi „mare”?

I-am răspuns:

- Deocamdată îmi plac toate materiile, începând cu matematica și limba română și terminând cu muzica, desenul și sportul. Iar ca meserie, nu voi putea fi niciodată medic dar visez să ajung inginer ca tata sau poate scriitor ca dumneavoastră!

Răspunsul meu l-a amuzat și în continuare mi-a oferit mai multe cărți, printre care „Nuvele și schițe” de I.L. Caragiale (Editura de Stat pentru Literatură și Artă, București, 1952), în interiorul căreia, cu scrisul său deosebit de ordonat și citeț, a notat următoarele: „Lui Țuțuianu Ovidiu din clasa V-a B, ales de întreaga lui clasă ca cel mai bun elev-în ora profesorului, distins pedagog, Petre Onicescu. Ca amintire de la Radu Cosmin. 23 Mai 1953, Pucioasa”.

În 1954 m-am mutat cu familia în București și am urmat liceul „Mihai Viteazul”. Generația mea a fost una de tranziție: durata școlii de 11 ani, eram numai băieți și structura materiilor școlare era generală (nu eram despărțiți în „real” și „modern”), dar nu neglijam niciuna! Având la „limba română” doi profesori de elită - Constantin Marinescu și Coralia Călin - am învățat cu plăcere și am citit cu pasiune „lectura particulară”. Dâșii mi-au fost mentorii și primele călăuze în domeniul scrisului, debutând în revista liceului „Mugurul” și primind onoranta misiune de a conduce cenaclul literar al promoției. Deși practicam unele sporturi (volei și tenis de masă) și cântam în orchestra liceului la pian și vioară, citeam cu nesaț literatură de toate genurile cu accent pe „clasici” români și universali la poezie și respectiv pe teme de istorie și geografie la proză.

La absolvirea liceului am fost în dilemă; profesorul de muzică mă îndemna să dau examen la conservator dar sub influența tatălui și în urma unei vizite la Muzeul Tehnic din Parcul Libertății (fost și actual Parcul Carol I) mă atrăgea ingineria, către care am și optat. După absolvirea Institutului Politehnic București, Facultatea de Energetică am început activitatea „în producție” la termocentrala Grozăvești din Capitală (1965). Se împlinea astfel prima parte din destinul vieții elevului din clasa V-a B de la Pucioasa!

Peste patru ani am debutat în literatură tehnică cu lucrarea Emisiuni muzicale în schimbul de noapte (revista Protecția muncii nr. 9, 1969). Ulterior am publicat 10 cărți și numeroase articole în reviste tehnice din țară și străinătate. Cred că se împlinea o altă etapă din destinul copilului respectiv și anume tranziția inginer-scriitor. După pensionare se poate spune că destinul s-a împlinit plenar: am debutat în beletristică cu eseul „Latinitatea limbii române? Argumente și dovezi pro și contra” (revista Gândul anonimului, București, nr. 49-50, 2013).

În continuare am început să frecventez cercuri/cenacluri literare din capitală, fiind chiar membru fondator al „Cercului scriitorilor ingineri din AGIR”. Am devenit colaborator la publicații literare din țară și străinătate fiind inclus cu creații în proză, poezie și muzicale în diverse antologii cu participare națională sau internațională. Până în prezent mi s-au tipărit 12 volume, abordând cu predilecție teme patriotice și umoristice-în versuri și originea poporului și a limbii române-în proză.

Dar pasiunea majoră a fost și rămâne opera eminesciană! Am publicat și comunicat la diverse manifestări culturale peste 10 eseuri privind viața și opera lui Mihai Eminescu. Cel privind „Proporția de aur” în opera eminesciană a fost premiat la al VI-lea Concurs Mondial de Creație, S.U.A., 2018. Impresionat de preocupările „spiritului enciclopedic” - Mihai Eminescu pentru muzică și de muzicalitate poeziei lui am publicat eseul „Mihai Eminescu critic muzical avizat” și am compus un lied pe versurile minunatei poezii „Stelele-n cer”. Iată unele extrase din creațiile personale:

145 ani de la proclamarea Independenței României

3

– „Mihai Eminescu a fost cunoscut, mai ales ca poet, scriitor și ziarist... Pe lângă preocupările literare, el a manifestat un interes deosebit pentru filosofie, drept, sociologie, istorie muzică și teologie, dar și pentru științele exacte, domenii asupra cărora intenționez să mă opresc (p. 11)... Din păcate, chiar dacă așa cum am arătat, Poetul (a se citi acum, "Enciclopedia") este recunoscut și apreciat în străinătate, în propria sa țară (atât în timpul scurtei, dar eficiente sale vieți, cât și după trecerea în neființă!), a fost cenzurat, denaturat și deseori a devenit ținta unor atacuri mârșave" (p. 98) (Mihai Eminescu spirit enciclopedic, Editura RAWEXCOMS, București, 2015);

– „Mihai Eminescu descrie, atât în poezie cât și în proză, tablouri memorabile din istoria antică, creionează portrete vii de eroi ai vechilor epoci, îmbrățișează cu nostalgie trecutul strămoșesc evocând figurile mărețe ale neamului, contemplează monumente și ruine de ziduri și palate... (p. 20) ...Dacă în tinerețe Mihai Eminescu se mândrește cu originea noastră latină, vorbind totodată cu deosebită dragoste de eroicul popor dac, ulterior (1881), el declară că «Totul trebuie dacizat oarecum de acum-nainte!» Dacizarea în înțeles eminescian înseamnă «întoarcere parțială la trecut, la elementele lui bune, sănătoase, proprii de dezvoltare»" (p. 29) (Mihai Eminescu și istoria, Editura DacoRomână T.D.C., București, 2015);

– „Fiecare generație are nevoie de «modele pozitive» pentru a atinge performanțele acestora și chiar a le întreține. Deci, «modelele pozitive» pot fi instrumente de stimulare a indivizilor, a unor grupuri sau chiar națiuni pe calea performanțelor și a progresului. Ele pot redeștepta unele calități rămase în stare latentă și pot inocula optimism și încredere în propriile forțe!... (p. 11). Pe urmele lui Dimitrie Leonida. Prof. ing. Dimitrie Leonida (1883-1965) face parte din «generația de aur» a personalităților din energetica românească... Este principalul meu model de viață de la maturitate!". (p. 44) (Nevoia de modele, Editura RAWEXCOMS, București, 2016);

– „Analiza vieții și operei omului de cultură, Nicolae Densușianu, inclusiv prin prisma unor similitudini cu cel denumit de Constantin Noica «omul deplin al culturii românești» - Mihai Eminescu, impune cu necesitate reconsiderarea și valorificarea plenară a eforturilor gigantice depuse de eruditul istoric... Cred că ar fi momentul ca Dacia preistorică să poată fi accesibilă, măcar specialiștilor europeni, la început în limba engleză și greacă iar apoi în franceză, spaniolă și italiană". (Să-l reconsiderăm pe Nicolae Densușianu!, Editura DacoRomână T.D.C., București, 2017, p.66; 67);

– „Se naște Bulă...: «În Bulă noi ne regăsim/ Cu tot ce-n viață irosim/ Dar și când, învățăm, iubim/ Sau performanțe reușim» (p. 6). Autobuz cu etaj: «Într-o zi frumoasă, -n „buzul” etajat/ Pentru o plimbare Bulă s-a urcat/ Ca să vadă bine, chiar și la viraj/ El se instalează primul la etaj/ Ici e veselie, foto, film în mers/ Numai Bulă tace și e fără ghiers.../ - Ce se-ntâmplă Bulă, de ești așa trist?/ Îl întreab-atuncea un coleg turist/ Îi răspunde Bulă, tare încordat/ Cu privirea dusă și glas disperat: - Cum să-mi fie bine, să nu fiu stingher/ Când etajul nostru... nu are șofer?!»". (p. 60) (D'ale lui Bulă, Editura Editgraph, Buzău, 2018);

– „Consult ginecologic: «După consult, ginecologul surâdea:/ Stimată doamnă, vestea-i bunișoară!/ Să știți dom' doctor că sunt domnișoară!/ În cazul ăsta cred că am o veste rea!»" (p. 55); Insensibilități: «...Nu sunt sensibil nici la frig,/ Oprit e azi caloriferul,/ Și chiar vă spun de vă intrig,/ Mă lasă rece, însuși gerul!» (p. 69); Pentru un păstor setos: «Păstor setos era Dorel,/ Și bea mereu lapte de oi./ Dacă era un Păstorel/ Sugea tot vinul din butoi!»" (p. 93) (Pofta de... râs!, Editura Editgraph, Buzău, 2019);

– „Sub tir cu măsuri: izoletă/ Vânat permanent de vaccin,/ Rămâi sănătoasă Planetă/ Că plec, dar înclin ... să revin!". (Ovid versus Covid&Co, Editgraph Buzău, 2019, p. 89-90);

– „Ea, bătrânețea-i vârsta când,/ Cunoști și poți să dai degrabă/ Răspunsuri docte și oricând; Atât că... nimeni nu te-ntreabă! (Motto); Bătrânețe... «haine grele»/ Dau la tineri, scap de ele!/ Dar în aste vremuri «faine»/ Tinerii mai poartă... haine?". (p. 76) (Povețe la ... bătrânețe! Editgraph Buzău, 2019).

Ovidiu V. ȚUȚUIANU

București, 27 decembrie 2021